

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. V. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom a oznámením V. v K. z 2. augusta 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2005 doručená faxovým podaním a 4. októbra 2005 doplnená osobným podaním sťažnosť MUDr. V. K., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a oznámením V. v K. z 2. augusta 2005 (ďalej aj „onkologický ústav“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že:

«Na základe príkazu riaditeľa odporcu č. 17/2004, sa sťažovateľ, ktorý do toho času vykonával funkciu primára ORL oddelenia odporcu, prihlásil do výberového konania na túto funkciu. Výberové konanie bolo uverejnené v tlači Pravda, zo dňa 14. 6. 2005. Listom

odporcu zo dňa 15. 7. 2005 obdržal sťažovateľ pozvánku na výberové konanie na obsadenie tejto funkcie, na deň 29. 7. 2005.

Po vykonaní výberového konania bolo sťažovateľovi listom odporcu zo dňa 2. 8. 2005 oznámené, že na uvedenú funkciu nebol doporučený výberovou komisiou, nakoľko nedosiahol potrebný počet bodov na jej obsadenie. Z tohto bol poverený zastupovaním tejto funkcie do ďalšieho výberového konania.

Z listiny, ani zo žiadneho záznamu u odporcu, nevyplýva, kedy bola táto sťažovateľovi doručená, avšak sťažovateľ udáva, že ju neprevzal totožného dňa, kedy bola vystavená. O obsahu listiny sa sťažovateľ dozvedel najskôr nasledujúci deň po jej vyhotovení.

Predmetné konanie sa vykonalo na základe Zákona o výkone práce vo verejnom záujme a Organizačnej normy odporcu č. 1/2004, zo dňa 31. 12. 2003, ktorá stanovuje osobitné podmienky konania, bližšie neupravené v predmetnom zákone.

Vychádzajúc z predmetného zákona a z predmetnej normy, sťažovateľ má za to, že splnil všetky podmienky výberového konania a mala s ním byť uzavretá pracovná zmluva na predmetnú funkciu.

Nevykonaním tohto, sťažovateľ považuje konanie odporcu za porušenie jeho základných práv na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok upraveného v čl. 30 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že jeho nezvolenie do funkcie sa opiera o nedosiahnutie potrebné počtu bodov, teda o skutočnosť bez opory v zákone a podmienkach, na základe ktorých sa konanie uskutočnilo. Táto skutočnosť navodila stav, kde v konaní pri viacerých kandidátoch mohol byť jeho výsledok posudzovaný pre účely poradia, ako to vyžaduje predmetný zákon a norma, avšak iba objektívnou skutočnosťou, svojou jedinou kandidatúrou, nemôže byť takto posudzovaný a je nedôvodne posudzovaný podľa potreby dosiahnutia nejasného počtu bodov.

Podľa Zákona o výkone práce vo verejnom záujme a Organizačnej normy č. 1/2004, konkrétne jej čl. 3, na úspešnosť kandidáta sa nevyžaduje dosiahnutie určitého počtu bodov.

Výberová komisia mala podľa čl. 3 ods. 4 normy určený bodovací systém, z ktorého nevyplýva, aký (potrebný) počet bodov má uchádzač dosiahnuť. Posúdenie uchádzačov sa

vykonáva podľa poradia, ktoré je záväzné pri obsadení funkcie a zamestnávateľ uzavrie pracovný pomer s uchádzačom podľa poradia.

Sťažovateľ bol jediným uchádzačom, pričom predmetný zákon a ani norma nevyklučuje možnosť jediného uchádzača do konania, nevyklučuje možnosť jeho uspenia titulom jedinej kandidatúry a neurčuje osobitné podmienky jeho posudzovania a hodnotenia v konaní.

Nakoľko bol v konaní jediným uchádzačom, neprichádza do úvahy určovanie poradia uchádzačov. Keďže splnil všetky podmienky konania, dosiahol nejaký počet bodov (normou neurčený), nie je možné povedať, že nesplnil podmienky konania v tom, že nezískal potrebný počet bodov.

Sťažovateľovi nemôže byť na škodu, že bol v konaní jediný a že nie je možné určiť poradie. Neobstojí, aby k nemu neboli uplatňované rovnaké podmienky, aké by boli v prípade viacerých kandidátov, kde by najúspešnejší kandidát bol z hľadiska poradia ten, s ktorým sa uzavrie pracovný pomer na obsadzovanú funkciu. Keďže bol jediný a splnil všetky kritéria podľa ktorých sa v danom čase konalo, je potrebné ho pre účely poradia analogicky posudzovať za najúspešnejšieho kandidáta a teda takého, s ktorým podľa poradia odporca uzavrie pracovnú zmluvu na predmetnú funkciu.

Dôvod, aby nebol doporučený na predmetnú funkciu neexistuje a záver výberovej komisie o nejakom potrebnom počte bodov, ktoré nebolo nikde určené, neprichádza do úvahy. Pokiaľ mal odporca v úmysle posudzovať jediného kandidáta v zmysle svojho oznámenia, je potom chybou normy, že nestanovila takéto striktné podmienky.

Bolo by na škodu sťažovateľa, aby sa v prípade záujmu o výkon tejto funkcie uchádzal opätovne, nakoľko podľa predpisov do tohto výberového konania splnil všetky predpoklady a iba nedôvodným rozhodnutím komisie a odporcu nebol do funkcie menovaný a nebol s ním uzavretý pracovný pomer.

Oznámenie odporcu považuje sťažovateľ za nedôvodné, bez opory v zákone a norme a rovnako ho považuje za nedostatočné, z hľadiska nezdôvodnenia v ňom uvádzanej skutočnosti. Okrem tohto listu sťažovateľ neobdržal žiadne bližšie zdôvodnenie tohto rozhodnutia a zápis, ktorý sa má v zmysle čl. 3 ods. 8 normy vyhotoviť, mu nebol poskytnutý ani k nahliadnutiu.

Je neprípustné, aby podmienky verejného konania si následne stanovila výberová komisia bez toho, aby s nimi bol uchádzač oboznámený a hlavne aby tieto neboli striktné určené v norme tak, aby sa o nich mohlo pri posudzovaní a hodnotení opierať.

Listom zo dňa 22. 9. 2005 požiadal sťažovateľ odporcu o uzavretie pracovného pomeru, avšak bezvýsledne. Odporca vo svojej odpovedi zo dňa 28. 9. 2005 neuznáva namietané skutočnosti a zotrváva na svojom názore. S odpoveďou odporcu sa sťažovateľ nestotožňuje a skutočnosti uvedené v nej sa nezakladajú na pravde.

Na základe toho sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR prijal nasledovný nález:

Konaním a nedoporučením výberovej komisie MUDr. V. K. na funkciu primára ORL oddelenia V., K., (...) z výberového konania na obsadenie vedúcich funkcií vo V., K., zo dňa 29. 7. 2005 a konaním a oznámením V., K. (...), boli porušené základné práva MUDr. V. K. zakotvené v čl. 30 ods. 4 vo vzťahu k čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a v spojení s čl. 35 ods. 2 Ústavy SR tým, že mu nevytvorili rovnaké podmienky prístupu a hodnotenia kandidátov na funkciu.

Ústavný súd zrušuje oznámenie V., K., (...) zo dňa 2. 8. 2005 v celej časti.

Ústavný súd vracia vec na ďalšie konanie a prikazuje V., K. (...), aby bol obnovený stav pred porušením základného práva MUDr. V. K. a aby bolo rozhodnuté v zmysle Zákona o výkone práce vo verejnom záujme a Organizačnej normy č. 1/2004.

Ústavný súd priznáva MUDr. V. K. primerané finančné zadosťučinenie. (...)»

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 ústavy postupom a oznámením V. v K. z 2. augusta 2005.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ochrana základných práv a slobôd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vychádza z princípu subsidiarity (arg. ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd). Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy. Právomoc ústavného súdu na konanie o porušení základného práva alebo slobody je daná iba vtedy, ak ochranu neposkytujú všeobecné súdy (napr. III. ÚS 32/03).

Podľa § 5 ods. 10 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov uchádzač, ktorý sa cíti poškodený v dôsledku nedodržania podmienok pri výberovom konaní, môže sa domáhať svojich práv na súde vrátane primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, teda o námietkach sťažovateľa rozhodujú v danom prípade predovšetkým všeobecné súdy.

Okrem uvedeného, sťažnosť podľa čl. 127 ústavy je garanciou ochrany základných práv a slobôd pred ich porušovaním verejnou mocou, a nie pred ich porušovaním fyzickými osobami alebo právnickými osobami, ktoré verejnú moc nevykonávajú (mutatis mutandis I. ÚS 103/03, I. ÚS 57/04).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý bol v tomto konaní zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, namietal porušenie základných práv podľa označených článkov ústavy v sťažnosti uvedeným postupom a oznámením V. v K., teda právnickou osobou, ktorá verejnú moc nevykonáva, preto jeho sťažnosť je nezlučiteľná *ratione personae* s čl. 127 ústavy.

Ústavný súd z uvedených dôvodov sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2005